

Arrest

nr. 145 989 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat T. LIJNEN en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juni 2014 deed verzoekster een aanvraag verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op 2 december 2014 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 03.06.2014 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Mevrouw diende op 03.06.2014 een aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40 §4, 1ste lid, 2° en art 40 §4, 2de lid van de wet van 15.12.1980) in. Ter staving van haar aanvraag leverde betrokkene een aantal documenten aan: een verklaring van tenlasteneming door de echtgenoot ABM, een arbeidsovereenkomst van de echtgenoot die voorziet in een sociale tewerkstelling via het OCMW vanaf 08.04.2014, een verklaring van aansluiting bij het ziekenfonds en een attest van het OCMW met overzicht van toekende steun in periode 01.01.2014-06.04.2014.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Betrokkene legt een tenlasteneming en een arbeidsovereenkomst voor op naam van haar echtgenoot ABM. Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat haar echtgenoot tewerkgesteld is onder artikel 60§7 van de organieke wet bij het OCMW. Tewerkstelling overeenkomstig artikel 60§7 is een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Het betreft een sociale tewerkstelling dat door het OCMW zelf wordt aangeboden aan personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen, of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen die niet terecht kunnen op de reguliere arbeidsmarkt. Het OCMW kan de persoon in zijn eigen diensten tewerkstellen of ter beschikking stellen van een derde werkgever. Het ontvangt een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling en geniet als werkgever van een vrijstelling van werkgeversbijdragen.

De bestaansmiddelen waarover betrokkene via haar echtgenoot kan beschikken worden dus gefinancierd door het sociale bijstandstelsel van België. Verder legt zij ook nog een attest van het OCMW voor waaruit blijkt dat zij en haar echtgenoot in de periode van 01.01.2014 tot 06.04.2014 leefloon ontvingen. Ook dit kan niet aanvaard worden aangezien deze inkomsten tevens gefinancierd worden door het sociale bijstandstelsel van België. Derhalve kunnen de voorgelegde bewijzen niet aanvaard worden als geldig bewijs van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40§4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. De persoon die de bestaansmiddelen ter beschikking stelt valt immer zelf ten laste van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 40, eerste lid, §4, 2° en artikel 40, tweede lid van de vreemdelingenwet, van artikel 50, §2, 4° van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van de artikelen 7, lid 1, sub b en 8, lid 4 en 14 van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoekster betoogt:

"In casu werd er geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster. De echtgenoot van verzoekster is werkbereid, maar kan wegens omstandigheden niet meteen terecht op de reguliere arbeidsmarkt. De echtgenoot van verzoekster heeft asiel gekregen in België, heeft veel meegemaakt, is ongeschoold en heeft geen werkervaring. De bedoeling van een tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 organieke wet bij het OCMW is o.a. een persoon die uit de arbeidsmarkt valt, terug in te schakelen in het stelsel van sociale zekerheid én in het arbeidsproces. Het betreft aldus een tijdelijke situatie ten gevolge van de bijzondere kwetsbaarheid van de heer AB. Hij zoekt momenteel werk op de reguliere arbeidsmarkt, maar dit heeft op heden nog niets opgeleverd. De tewerkstelling via het OCMW is tijdelijk. Het is dan ook kennelijk onredelijk om de inkomsten uit deze tewerkstelling niet te weerhouden als bestaansmiddelen daar de heer AB op dit ogenblik geen andere mogelijkheden heeft om een inkomen te genereren. De weigeringsbeslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie zou dan ook betekenen dat zolang deze tijdelijke situatie aanhoudt, de heer AB zich aldus niet kan laten vervoegen door zijn echtgenote. Hierdoor worden beiden verhinderd om een privé- en gezinsleven uit te oefenen zoals beschermd bij artikel 8 E.V.R.M.. Zeker gezien het gezin op heden perfect rondkomt met de bestaansmiddelen van de heer AB en de machtiging tot verblijf van verzoekster aldus geen extra belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk betekent. Het is niet verzoekster die persoonlijk ten laste valt van het Belgische sociale bijstandstelsel, maar haar echtgenoot dewelke hier een wettige verblijfstitel heeft. Een artikel 60, §7-tewerkstelling is van beperkte duur en zal hoe dan ook eindigen vanaf het moment waarop de heer AB gerechtigd wordt op volledige sociale uitkeringen, zodat hij op het einde van zijn tewerkstelling bij het OCMW ofwel een werkloosheidsuitkering krijgt ofwel een job vindt op de reguliere arbeidsmarkt. Kortom, een

tewerkstelling in het kader van artikel 60 §7 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Er zijn in casu aldus voldoende garanties dat de bestaansmiddelen van het gezin ook in de toekomst regelmatig zullen blijven. De tijdelijke aard van de tewerkstelling impliceert niet ipso facto dat ook de inkomsten of de bestaansmiddelen van de heer AB tijdelijk zouden zijn, hetgeen reeds in het verleden erkent werd door de Raad. Bovendien wordt in artikel 2 van het arbeidscontract tussen het OCMW van Leuven en de heer AB uitdrukkelijk overeengekomen dat de overeenkomst werd gesloten voor onbepaalde duur met ingang van 8 april 2014 en dat de arbeidsovereenkomst van rechtswege ontbonden wordt, zonder dat het OCMW enige vergoeding dient te betalen, indien de werknemer voldoende arbeidsdagen heeft gepresteerd om het recht op werkloosheidsuitkeringen te openen. Tijdens de duurtijd van het arbeidscontract beschikt de heer AB aldus over een inkomen, weliswaar verstrekt door het OCMW te Leuven, en wanneer deze overeenkomst wordt ontbonden zal hij recht hebben op werkloosheidsuitkeringen en zal hij dus eveneens over bestaansmiddelen beschikken.

Uit artikel 10, §5, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat werkloosheidsuitkeringen in aanmerking kunnen worden genomen als stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Door het genieten van een werkloosheidsuitkering valt men tevens niet langer onder het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, maar onder het sociale zekerheidsstelsel. Daar werkloosheidsuitkeringen niet gefinancierd worden door het sociale bijstandsstelsel van het Rijk kunnen zij aldus in aanmerking worden genomen als stabiele en toereikende bestaansmiddelen zoals bepaalt in artikel 40, eerste lid, §4, 2° van de Vreemdelingenwet. Het feit dat er na de voorziene beëindiging van de arbeidsovereenkomst met het OCMW een recht op werkloosheidsuitkeringen wordt geopend, heeft weldegelijk een invloed op de aard van de inkomsten van de te vervoegen vreemdeling. De tijdelijke aard van de tewerkstelling mag dan ook niet verward worden met een tijdelijke aard van de inkomsten. In casu is er dan ook geen sprake van tijdelijke inkomsten, maar integendeel van stabiele inkomsten. Enkel het feit dat de inkomsten voorlopig door het sociale bijstandsstelsel van het Rijk worden gefinancierd is tijdelijk. In dit concreet geval staat het tijdelijk karakter van de tewerkstelling er dan ook niet aan in de weg dat de bestaansmiddelen van de heer AB wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Aangezien blijkt dat de heer AB, na de ontbinding van het arbeidscontract, in elk geval bestaansmiddelen zal genieten uit werkloosheidsuitkeringen, is de tijdelijke aard van zijn tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 OCMW-wet in casu onvoldoende om hieruit zonder meer af te leiden dat geen bewijs voorligt van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen. Gezien het tijdelijke karakter van deze financiering rechtvaardigt het feit an sich dat deze inkomsten gefinancierd worden door het sociale bijstandsstelsel van het Rijk de weigeringsbeslissing niet, waardoor aan de weigeringsbeslissing alle redelijkheid wordt ontnomen. Met de werkervaring die de heer AB gedurende de sociale tewerkstelling heeft opgedaan, zal hij werk kunnen zoeken op de reguliere arbeidsmarkt. Mocht dit niet onmiddellijk lukken, zal het gezin nog steeds van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kunnen genieten in de vorm van een werkloosheidsuitkering. Artikel 50, §2, 4° van het uitvoeringsbesluit van de vreemdelingenwet geeft een niet exhaustieve opsomming van uitkeringen die als bewijs van voldoende bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen. Een werkloosheidsuitkering wordt niet expliciet uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel en dient aldus aanzien te worden als bewijs van voldoende (stabiele en toereikende) bestaansmiddelen. Rekening houdend met de bijzondere situatie van verzoekster en de beperkte periode waarin het gezin ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, is het niet naar recht verantwoord om haar aanvraag te weigeren doordat de persoon die de bestaansmiddelen ter beschikking stelt zelf ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk via zijn tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet. Verweerster bewijst dan ook niet dat een machtiging tot verblijf van verzoekster een onredelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk zou vormen daar deze machtiging geen extra belasting van het sociale bijstandsstelsel inhoudt. De bestaansmiddelen die de heer AB op heden ontvangt blijven in dit geval namelijk ongewijzigd.

Volgens Europese wetgeving mag een beroep op een sociaal bijstandsstelsel tevens niet automatisch aanleiding geven tot een verwijderings (of weigerings)maatregel. Het gastland dient te onderzoeken of het gaat om tijdelijke problemen, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun, om te kunnen uitmaken of de begunstigde een onredelijke belasting is geworden voor zijn socialebijstandsstelsel en of tot verwijdering/weigering wordt overgegaan. De omstandigheid dat de betrokkene (tijdelijk) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel is dus niet voldoende, het moet gaan om een onredelijke belasting. In casu is er geen sprake van een onredelijke belasting van het socialebijstandsstelsel aangezien verzoekster en haar echtgenoot zich in een tijdelijke situatie bevinden waaraan in de zeer nabije toekomst verholpen kan worden. Het is dan ook kennelijk onredelijk om de machtiging tot verblijf van verzoekster op deze basis alleen te weigeren. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat onderzocht werd of er in casu sprake is van een onredelijke belasting en of er een afweging werd gemaakt rekening houdend met de persoonlijke situatie van verzoekster en haar echtgenoot. In de bestreden beslissing

stelt men enkel dat de bestaansmiddelen van de heer AB gefinancierd worden door het sociale bijstandsstelsel van het Rijk waardoor niet aangetoond kan worden dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat verzoekster ten laste zou komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De bestreden beslissing steunt dan ook op een onvolkomen deductie nu de motieven ervan de conclusie niet in redelijkheid kunnen dragen. Volgens het Unierecht dient geval per geval geoordeeld te worden of een vreemdeling een onredelijke belasting voor het systeem van sociale bijstand vormt. (supra) Door simpelweg te stellen dat verzoekster geen geldig bewijs kan voorleggen van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40 §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet doordat de bestaansmiddelen waarover zij beschikt via haar echtgenoot gefinancierd worden door het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, faalt verweerster in haar motiveringsplicht. Het gegeven dat verzoekster (tijdelijk) mede ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, mag namelijk niet automatisch leiden tot een weigering van haar verblijfsrecht in België. Slechts als zij, als economisch niet-actieve burger, een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel zou vormen, kan men haar verblijfsrecht weigeren. Nochtans kunnen de bevoegde autoriteiten niet tot dergelijke slotsom komen zonder op basis van de persoonlijke omstandigheden van de situatie van de betrokkene een globale beoordeling te maken van de belasting die de toekenning van die uitkering concreet zou vormen voor het nationale bijstandsstelsel in zijn geheel. In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat richtlijn 2004/38 niet uitsluit dat in het gastland sociale uitkeringen aan de staatsburgers van andere lidstaten worden toegekend. (HvJ 20 september 2001, arrest Grzelczyk) Daar deze richtlijn omgezet werd in Belgische wetgeving kan ook in België een zekere financiële solidariteit worden toegelaten aan burgers van andere Europese lidstaten.

2 Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, PB L 158, 77. 3 HvJ 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99 en 7 september 2004, Trojani, C-456/02. 4 HvJ 19 september 2013, C-140/12. Verschillende bepalingen van deze richtlijn bepalen in tegendeel juist dat dergelijke uitkeringen aan hen mogen worden toegekend. Zoals de commissie terecht heeft benadrukt, volgt uit de bewoordingen van artikel 24, lid 2 van die richtlijn dat het gastland alleen gedurende de eerste drie maanden van verblijf, in afwijking van het in lid 1 van dat artikel opgenomen beginsel van gelijke behandeling, niet verplicht is om het recht op een socialebijstandsuitkering toe te kennen aan burgers van de Unie die niet of niet langer de status van werknemer hebben. Bovendien bepaalt artikel 14, lid 3 van die richtlijn dat een beroep op het sociale bijstandsstelsel door een burger van de Unie of zijn familieleden niet automatisch tot een verwijderingsmaatregel mag leiden. België is gebonden door de interpretatieve uitlegging van Europese instrumenten door de commissie. Daarenboven volgt uit punt 16 van de considerans van richtlijn 2004/38 dat, om te kunnen uitmaken of de begunstigde van een socialebijstandsuitkering een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland vormt, dit gastland, alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen, dient na te gaan of de problemen van betrokkene van tijdelijke aard zijn, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun, hetgeen eveneens op deze manier in de Belgische wetgeving werd ingeschreven. In de derde plaats zij er ten slotte aan herinnerd dat, aangezien het recht van vrij verkeer als grondbeginsel van het Unierecht de algemene regel is, de in artikel 7, lid 1, sub b, van richtlijn 2004/38 neergelegde voorwaarden strikt moeten worden uitgelegd, alsmede met inachtneming van de grenzen die het Unierecht en het evenredigheidsbeginsel stellen. (HvJ 17 september 2002, arrest Baumbast ; HvJ 19 oktober 2004, arrest Zhu en Chen, HvJ 17 oktober 2013, arrest Commissie/België) Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van richtlijn 2004/38, met name de uitoefening van het fundamenteel recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten te vergemakkelijken en te versterken, en aan het nuttig effect daarvan. Door de inkomsten uit een tewerkstelling in het kader van art. 60 §7 OCMW-wet niet mee te tellen bij de inkomsten zoals omschreven in artikel 40 §4, 2° van de Vreemdelingenwet, wordt een afbreuk gedaan aan het doel van richtlijn 2004/38, dewelke door België erkend werd en tevens in Belgische wetgeving werd omgezet. Door het recht op verblijf van meer dan drie maanden afhankelijk te stellen van de omstandigheid dat de betrokkene geen "onredelijke" last vormt voor het stelsel van sociale bijstand van het gastland, houdt artikel 7, lid 1, sub b van richtlijn 2004/38, zoals uitgelegd in het licht van punt 10 van de considerans ervan, dus in dat de bevoegde nationale autoriteiten, met inachtneming van een aantal factoren en in het licht van het evenredigheidsbeginsel, mogen nagaan of de toekenning van een sociale uitkering een belasting kan vormen voor de sociale bijstandsstelsels van die lidstaat in hun geheel. Richtlijn 2004/38 staat aldus een zekere financiële solidariteit van de staatsburgers van het gastland met die van een andere lidstaat toe, met name wanneer de problemen van de begunstigde van het verblijfsrecht – zoals in casu – van tijdelijke aard zijn. (HvJ 20 september 2001, arrest Grzelczyk; HvJ 15 maart 2005, arrest Bidar; HvJ 18 november 2008, arrest Förster). Alleszins schendt verweerster haar motiveringsplicht evenals het redelijkheidsbeginsel door zonder

meer te stellen dat een artikel 60, §7 tewerkstelling geen geldig bewijs kan vormen van voldoende bestaansmiddelen, zonder hierbij - rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de situatie van verzoekster - een concrete beoordeling te maken van de belasting die de toekenning van die uitkering concreet zou vormen voor het nationale bijstandsstelsel.”

2.2. Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst omdat *“Tewerkstelling overeenkomstig artikel 60§7 een vorm (is) van maatschappelijke dienstverlening. Het betreft een sociale tewerkstelling dat door het OCMW zelf wordt aangeboden aan personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen, of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen die niet terecht kunnen op de reguliere arbeidsmarkt. Het OCMW kan de persoon in zijn eigen diensten tewerkstellen of ter beschikking stellen van een derde werkgever. Het ontvangt een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling en geniet als werkgever van een vrijstelling van werkgeversbijdragen. De bestaansmiddelen waarover betrokkene via haar echtgenoot kan beschikken worden dus gefinancierd door het sociale bijstandsstelsel van België.”*

Uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn, zodat niet is uitgesloten dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig kunnen zijn.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet *“niet aanvaard (kan) worden als geldig bewijs van voldoende bestaansmiddelen.”* Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet volgt dat de bestaansmiddelen moeten worden *“aangetoond”*. Zoals eerder gesteld: een tijdelijke tewerkstelling sluit niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Bovendien merkt de Raad op dat na ontbinding van de arbeidsovereenkomst de referentiepersoon bestaansmiddelen zal genieten uit werkloosheidsuitkeringen die a priori niet worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Gelet op wat hierboven werd besproken, besluit de Raad dat de gemachtigde door het verblijf te weigeren omdat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet niet aanvaard kan worden als geldig bewijs van voldoende bestaansmiddelen, artikel 40ter van de vreemdelingenwet ruimer interpreteert dan de wetgever heeft voorzien. Verzoekster maakt een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het andersluidend oordeel van de verwerende partij in haar nota daaromtrent doet geen afbreuk aan de voornoemde vaststelling.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 december 2014 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC